

Arrest

nr. 248 989 van 12 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 14 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 september 2020 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In hoofde van verzoeker wordt op 4 september 2020 de beslissing genomen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker vecht deze beslissing aan met het beroep dat bij de Raad is gekend onder het nr. 251 738.

Diezelfde dag wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van acht jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: B.

Voornaam: M.

Geboortedatum: 02.11.1979

Nationaliteit: Kazachstan

Alias: B. M. geboren op 02/11/1979, nationaliteit USSR.

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 04/09/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Artikel 74/11

Betrokkene werd gehoord op 05/05/2020. Betrokkene heeft verklaard geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben, Betrokkene heeft wel verklaard veel familieleden in België te hebben (moeder en stiefvader, tante, broer en zus, neef). De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw moeder, uw vader, uw broer, ... U legt immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen Uw leeftijd, met name 41 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Desgewenst zouden uw ouders u ook vanuit België kunnen ondersteunen, bijvoorbeeld door stortingen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. U was 17jaar oud toen u op 30.12.1996 in België aankwam om er samen met u familie asiel aan te vragen en u bent momenteel 41 jaar.. Toch kan opgemerkt worden dat ondanks uw overwegend illegaal verblijf van bijna 24 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Kazachstan om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Kazachstan , noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Kazachstan niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale en culturele banden met dit land te hebben. U hebt er een deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. U heeft er immers onderwijs genoten en u vulde onlangs een Russische vragenlijst in. De afgelopen 24 jaar hebt u niet bewezen hier geïntegreerd te zijn geraakt integendeel. Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat u er nog familie en/of vrienden heeft die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Bovendien kan uw familie u vanuit België ondersteunen of zelfs (tijdelijk) met u meekomen. Het feit dat de familie van betrokkene de Belgische nationaliteit hebben en in België verblijven kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart te lijden aan problemen met de maag en lever en gebruikt methadone, hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling

beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij haalt hier vooral familiale en economische redenen aan. Betrokkene heeft een verzoek tot internationale bescherming ingediend op 30/12/1996 samen met zijn ouders. En betrokkene heeft op 25/05/2008 en op 02/03/2010 als meerderjarige een verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Beide aanvragen werden negatief afgesloten. Gezien deze elementen is 3 van het EVRM niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 27/11/2000 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad met geweld of bedreigingen, feiten waarvoor hij op 19/09/2003 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen, feiten waarvoor hij op 13/03/2018 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar + 3 maanden. Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De aanwezigheid van zijn familie in België heeft betrokkene niet weerhouden strafbare feiten te plegen noch dat hij geïntegreerd is in onze samenleving.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

- Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen
- Schending van artikelen 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen
- schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen
- schending van artikelen 3 en 8 EVRM
- schending artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie
- Schending van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven

A. In rechte

Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch “geen vrijbrief voor een willekeurige on redelijke beslissing”. De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat:

§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uit gevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61 / 3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4

Dit artikel is een toepassing van de richtlijn 2008/115/EG, waarvan artikel 11 bepaalt dat:

“ 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeersverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijfjaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

3. De lidstaten overwegen de intrekking of schorsing van het inreisverbod dat overeenkomstig lid 1, tweede alinea, is uitgevaardigd tegen een onderdaan van een derde land, mits deze kan aantonen het grondgebied van een lidstaat geheel in overeenstemming met het lenigkeerbesluit te hebben verlaten ”.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat "de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, "de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze' .

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn

Het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij moet rekening houden met het familieleven en het hogere belang van de kinderen:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gegrondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

B. In casu

Eerste onderdeel: schending van het artikel 74/11 van de vreemdelingenwet

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van het artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

Het inreisverbod van acht jaar werd afgeleverd omdat de eiser een bedreiging voor de openbare orde zou vormen.

Overeenstemmend artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG,

“de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Dit komt ook uit een arrest van Uw Raad:

« dans la mesure où il ressort du libellé de l'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 que la partie défenderesse dispose d'une marge d'appréciation quant à la fixation de la durée de l'interdiction d'entrée et que, de surcroît, celle-ci doit être fixée 'en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas', il incombait à la partie défenderesse de justifier, dans la motivation afférente à l'interdiction d'entrée, son choix de la durée maximale prévue légalement dans l'hypothèse visée à l'article 74/1 I, § 1er, alinéa 2, 2° de la même loi, ce qu'elle est restée en défaut de faire » (RvV., 1ste augustus 2013, n°107.890).

De bestreden beslissing heeft kennelijk geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van die zaak.

Bestreden beslissing is gemotiveerd door het feit dat de eiser een “ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde”.

Zij motiveert dit op basis van de volgende elementen:

Do betrokkene heeft: zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 27/11/2000 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad met geweld of bedreigingen, feiten waarvoor hij op 19/09/2003 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Do betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen, feiten waarvoor hij op 13/03/2018 door de corectionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar + 3 maanden. Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde.

De openbare orde is niet door de Belgische wetgever uitdrukkelijk gedefinieerd. Volgens de Raad van State, in een arrest nr 107.327 van 4 juni 2002, komt het uit de voorbereide werkzaamheden van de wet van 15 december 1980, dat die notie moet in concreto geanalyseerd worden, in functie van de omstandigheden en « ne vise pas tout comportement délictueux généralement quelconque, envisage cependant les faits qui présentent un degré caractérisé de gravité et de fréquence ».

Het Europese Hof van Justitie (o.a. in het arrest n° C-50/06 van 7 juni 2007) beschouwt dat de verwijzing aan de notie van openbare orde « suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du

trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société » (wij onderstrepem).

Deze interpretatie van het Europese Hof van Justitie werd meermaals herhaald door de Raad van State (arresten n° 105.428 van 9 april 2002 of 219.647 van 7 juni 2012), dat de openbare orde definitieert ter referentie van een « menace grave, réelle et actuelle, affectant un intérêt fondamental de la société belge ».

In het bijzonder, wat de notie van openbare orde betreft in de zin van de richtlijn 2008/115/CE (terugkeerrichtlijn), het Europese Hof van Justitie heeft, in een arrest. Zh. C. Staatssecretaris voor Veiligheid en justitie van 11 juni 2015 (n°C-554/13) herhaalt dat deze notie moet in concreto beoordeeld zijn, met respect van het principe van proportionaliteit, met het oog op het persoonlijke gedrag van onderdanen van derde landen:

« Daaruit volgt dat de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, maar dat die eisen in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren, restrictief moeten worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie (Zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 32 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

49 Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te Zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechts beginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, F,U:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest E/ Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).'

50 Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7. lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115» (§§48-50).

In casu, verwijst de bestreden beslissing enkel naar de veroordelingen tegen de eiser, om te beschouwen dat er een “ernstige bedreiging” zou bestaan voor de openbare orde, en dat dit nog actueel zou zijn.

Er bestaan geen elementen in verband met het persoonlijke gedrag van de eiser.

Deze vonnissen werden niet aan het administratieve dossier dat door de raadsman van de eiser op de zitting van 11 september 2020 raadpleegt werden (in het kader van de UDN-procedure), zodat de raadsman van de eiser, evenals Uw Raad, niet de mogelijkheid om te analyseren op in deze beslissingen, de Correctionele Rechtbank heeft kunnen rekening houden met bepaalde verzachtende omstandigheden in verband met het persoonlijke gedrag van de eiser om de straf aan te passen.

De eisende partij heeft bovendien het administratieve dossier aan de dienst Openbaarheid van Bestuur van verwerende partij verzocht, zonder antwoord op het moment dat huidig verzoekschrift ingediend wordt (stuk 3).

Verwerende partij verwijst enkel de elementen ten nadele van de eiser aan, zonder te verwijzen naar de andere en elementen ten voordele die toch door de rechtbank weerhouden werden.

Verwerende partij heeft bijgevolg haar plicht van motivering, die moet duidelijk, volledig en afdoend zijn, geschonden. Zij heeft evenals haar zorgplicht geschonden, door een gebrekkelijk analyse van het bestaan van een ernstige en actuele bedreiging voor de openbare orde.

Betreffende de duur van het inreisverbod, motiveert de verwerende partij haar bestreden beslissing per verwijzing naar het belang van het handhaven van de openbare orde.

De verwerende partij moest in haar beslissing aanwijzen op basis van welke motieven zij de termijn van acht jaar heeft beslist vast te stellen. Die motivering moest rekening houden met alle elementen die werden door haar bekend. In casu, werd er enkel rekening gehouden met de elementen ten nadeel.

De verwerende partij heeft bijgevolg kennelijk zijn motiveringsplicht geschonden.

Tweede onderdeel: schending van het artikel 8 EVRM

In de bestreden beslissing, stelt verwerende partij betreffende het familieleven van de eiser:

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens EHRM 2 juni 2015, K.M/Zwitserland. § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw moeder, uw vader, uw broer... U legt immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen. Uw leeftijd, met name 41 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Desgewenst zouden uw ouders u ook vanuit België kunnen ondersteunen, bijvoorbeeld door storting. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in en uitreizen. U was 17jaar oud toen u op 30.12.1996 in België aankwam om er samen met u familie asiel aan te vragen en u bent momenteel 41 jaar... Toch kan opgemerkt worden dat ondanks uw overwegend illegaal verblijf van bijna 24 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Kasachstan om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Kazachstan, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Kasachstan niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale en culturele banden met dit land te hebben. U hebt er een, deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. U heeft er immers onderwijs genoten en u vulde onlangs een Russische vragenlijst in. De afgelopen 24 jaar hebt u niet bewezen hier geïntegreerd te zijn geraakt integendeel. Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat u er nog familie en/of vrienden heeft die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Bovendien kan uw familie u vanuit België ondersteunen of zelfs (tijdelijk) met u meekomen

1. Het bestaan van een privé en familieleven

Bestreden beslissing beschouwt dat er geen sprake is van een familieleven dat zij beperkt aan het kerngezin. Familiale banden tussen volwassenen zouden enkel in aanmerking in de analyse van het familieleven indien er bijzondere banden van afhankelijkheid bestaan, wat zou niet het geval zijn volgens de verwerende partij.

Zoals uitgelegd in de aanvragen tot verblijfsvergunning, bevindt de eiser zich in een bijzondere precarie situatie omwille van zijn moeilijke levensparcours: de eiser heeft zijn vader verloren toen hij vier jaren was, opgegroeid door zijn grootmoeder en kwam in België aan in 1996.

De eiser is psychologisch kwetsbaar. Hij werd vrijwillig opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis in 2015.

De eiser is evenals drugsverslaafde en gebruikt aan methadon. Dit element vormt deel van zijn medisch dossier, zodat de verwerende partij kan moeilijk beweren dat zij ervan niet geïnformeerd werd. Indien zij stelt in zijn beslissing dat de eiser zijn gebruik aan methadon niet bewijst, komt het niet uit de procedure dat de eiser in de mogelijkheid werd gesteld om dit clement voor te stellen.

Deze elementen maken de eiser bijzonder kwetsbaar en in een situatie van psychologische en sociale afhankelijkheid.

In dit kader, vormt de aanwezigheid van zijn familie zijn laste contact met de maatschappij, terwijl in Kazachstan, zal de eiser alleen en geïsoleerd zijn.

Er is bijgevolg sprak van een gezinsleven in de zin van het artikel 8 EVRM.

Er is, ten minst, sprak van een privéleven, dat ook beschermd is door het artikel 8 EVRM, gezien de eiser het grotere deel van zijn leven in België heeft doorgebracht, Nederlands taal heeft geleerd en hier zich geïntegreerd heeft.

2. De inmenging in het recht op een privé- en familieleven

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat er geen inmenging in het familieleven is.

Bestreden beslissing heeft als gevolg dat de eiser naar België niet kan terugkeren en geen verblijfsvergunning verzoeken vóór 2028.

De motivering inzage de situatie van de eiser in zijn land van herkomst komt in strijd met informatie die aan het administratieve dossier werden toegevoegd.

Verwerende partij beweert dat het niet blijkt dat de eiser geen enkele binding meer zou hebben met Kazachstan en dat het verwacht mag worden dat de eiser nog sociale en culturele banden met dit land zou hebben.

1. De verwerende partij is nochtans geïnformeerd over de omstandigheden waarin de eiser in 1996 in België aangekomen is. Deze elementen werden uiteengezet in de verzoeken tot internationale bescherming van de eiser, evenals in zijn verschillende verblijfsvergunningaanvragen.

Hij legde inderdaad uit dat zijn vader overleden was toen hij 4 jaar oud was, dat hij door zijn grootmoeder opgegroeid werd, die zijn laste verwante in Kazachstan was en nu overleden is.

2. De eiser is evenals het land verlaten toen hij nog minderjarig was. De verwerende partij is geïnformeerd dat de eiser enkel Russisch en Nederlands spreekt. Zijn land van herkomst heeft nochtans een belangrijke evolutie gekend al 24 jaren en wordt nu Kazakse taal de meeste gebruikte taal in Kazachstan. Men moet Kazak spreken om bijvoorbeeld, een job in de administratie te kunnen krijgen .

3. Verwerende partij beweert ten onrechte dat de eiser tijdens 24 jaar illegaal op het Belgische grondgebied is verbleven.

De eiser is in 1996 in België aangekomen en was toen asielzoeker. Hij werd, samen met zijn familie, in 2003 geregulariseerd maar verliest zijn recht op verblijf 18 november 2004 omwille van een ambtshalve schrapping uit de vreemdelingenregisters.

De eiser werd bijgevolg tijdens acht jaren toegestaan tot het tijdelijke en dan definitieve verblijf.

4. Gezien de langdurigheid van zijn verblijf, beschikt de eiser over een sterke integratie in België. Hij spreekt perfect Nederlands, heeft secundaire onderwijs afgestudeerd en moest naar Universiteit Gent te studeren en werd verhinderd om dit te doen voor administratieve motieven.

De eiser heeft in het kader van zijn verzoeken tot verblijf taalrijke documenten bezorgd in verband met die integratie, zodat de verwerende partij kennis ervan had.

In de beslissing van 10 juli 2014, stelde de verwerende partij inderdaad dat:

« A l'appui de sa demande d'autorisation de séjour, l'intéressé invoque la longueur déraisonnable du traitement de la procédure d'asile, la durée de son séjour et son intégration comme circonstance exceptionnelle. Il étaye son intégration par le fait qu'il a suivi des cours de néerlandais, ses études, sa formation professionnelle ».

Indien deze verblijfsvergunningen afgewezen werd, betekent dit niet dat er geen schending van het artikel 8 EVRM bestaat. Zoals herhaald in het arrest van Uw Raad van 28 oktober 2019 nr 227.829 in verband met het laste verzoek van de eiser, in het kader van de analyse van de ontvankelijkheid van een verzoek ingediend in toepassing van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt enkel geanalyseerd of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst een inmenging vormt in het recht op privé- en familielevens:

« L'exigence imposée par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 d'introduire en principe la demande auprès du poste diplomatique belge dans le pays d'origine, constitue une ingérence proportionnée dans la vie familiale de l'étranger puisqu'elle ne lui impose qu'une formalité nécessitant une séparation temporaire de son milieu belge tout en réservant la décision sur le fondement même de la demande d'être autorisé au séjour de plus de trois mois. Par ailleurs, en ce qui concerne la proportionnalité, si rigoureuses que puissent paraître les conséquences d'une séparation prématurée pour celui qui aspire à un séjour, elles ne sauraient être jugées disproportionnées au but poursuivi par le législateur lorsque la personne intéressée a tissé ses relations en situation irrégulière, de telle sorte qu'elle ne pouvait ignorer la précarité qui en découlait » (C.E., 31 juillet 2006, n° 161.567 ; dans le même sens : C.C.E., 30 mai 2008, n° 12.168).

La Cour constitutionnelle a également considéré, dans son arrêt n° 46/2006 du 22 mars 2006, qu'« En imposant à un étranger non C.E. admis à séjourner en Belgique de retourner dans son pays d'origine pour demander l'autorisation requise, les dispositions en cause ne portent pas une atteinte disproportionnée au droit au respect de la vie familiale de cet étranger et ne constituent pas davantage une ingérence qui ne peut se justifier pour les motifs d'intérêt général retenus par l'article 8.2 de la Convention européenne des droits de l'homme. En effet, une telle ingérence dans la vie privée et familiale est prévue par la loi et ne peut entraîner qu'un éventuel éloignement temporaire qui n'implique pas de rupture des liens unissant les intéressés en vue d'obtenir l'autorisation requise » (considérant B. 13.3) » (eigen onderlingen).

De situatie is helemaal anders hier, aangezien bestreden beslissing is een beslissing van inreisverbod van acht jaren, zodat de inmenging in het privé- en familielevens van de eiser sterker wordt. Er bestaat bijgevolg een schending van de positieve verplichtingen ten laste van de Belgische staat, zodat het artikel 8 EVRM geschonden werd.

Aangezien de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze elementen betreffende de inmenging in het familielevens, wordt kennelijk de motiveringsplicht evenals geschonden. “

2.2.1. Vooreerst moet erop worden gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel van toepassing is bij verwijderingsbesluiten en dus niet bij inreisverboden, zoals de thans bestreden beslissing. Verder moet worden vastgesteld dat weliswaar de schending wordt aangevoerd van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, maar dat deze vermeende schendingen op geen enkele wijze worden toegelicht. Het middel is, wat deze aangevoerde schendingen betreft, onontvankelijk.

2.2.2. In het eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat in strijd met deze bepaling geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn zaak. Hij verwijst naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie omtrent de invulling van de gehanteerde begrippen inzake de openbare orde en verwijt de verwerende partij enkel te verwijzen naar zijn veroordelingen en niet naar zijn persoonlijke gedrag. Hij betoogt dat de vonnissen zich niet in het administratief dossier bevonden toen dat door zijn raadsman werd geraadpleegd naar aanleiding van de zitting inzake de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en dus niet kon worden geanalyseerd of rekening werd gehouden met bepaalde verzachtende omstandigheden in verband met zijn persoonlijke gedrag bij het bepalen van de strafmaat.

Verzoeker stelt verder dat hij ook geen inzage heeft gekregen in het administratief dossier vooraleer het verzoekschrift werd ingediend. De verwerende partij wijst enkel de elementen in zijn nadeel aan, zonder te verwijzen naar de elementen in zijn voordeel *“die toch door de rechtbank weerhouden werden”*. Dit geldt zowel voor wat betreft de analyse van het bestaan van een ernstige bedreiging en actuele bedreiging van de openbare orde als voor wat betreft het bepalen van de duur van het inreisverbod, zo stelt hij nog.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

In casu werd een inreisverbod opgelegd van acht jaar, op grond van het vierde lid. Verzoeker wordt door de verwerende partij geacht een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn veroordelingen op 27/11/2000 door de correctionele rechtbank van Gent voor inbreuken op de drugswetgeving (definitieve gevangenisstraf van 6 maanden); op 19/09/2003 door de correctionele rechtbank van Gent voor diefstal op heterdaad met geweld of bedreigingen, (definitieve gevangenisstraf van 6 maanden); op 13/03/2018 door de correctionele rechtbank van Brussel voor onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen (definitieve gevangenisstraf van 1 jaar + 3 maanden).

Verzoeker betwist niet dat hem een inreisverbod kon worden opgelegd. Waar hij betoogt hij geen inzage had in de vonnissen waarvan sprake, moet ten eerste worden vastgesteld dat hij de verschillende veroordelingen, de feiten waarvoor hij werd veroordeeld en de strafmaat op geen enkele wijze betwist. De Raad is van oordeel dat, gelet op de aard van de feiten en verzoekers recidive –zelfs al is er een aanzienlijk tijdsverloop tussen de eerste veroordelingen en de laatste-, het niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt om verzoeker te beschouwen als een actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde, en verzoeker brengt ook geen concrete elementen bij waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Waar hij erop alludeert dat hij daartoe niet in de mogelijkheid zou zijn omdat hij geen inzage had in het administratief dossier en meer in het bijzonder de vonnissen die bij de totstandkoming van de bestreden beslissing werden betrokken, is dit verre van ernstig. Immers, verzoeker maakte zelf het voorwerp uit van deze vonnissen die hebben geleid tot veroordelingen tot gevangenisstraffen, zodat de inhoud ervan hem gekend is. Hij is dus perfect geplaatst om, zo er in de gerechtelijke uitspraken elementen zouden zijn opgenomen die de verwerende partij ervan zouden kunnen weerhouden om hem te beschouwen als een ernstige bedreiging voor de openbare orde, deze aan de Raad voor te leggen als zijnde gegevens die werden veronachtzaamd. Ook los van de voormelde gerechtelijke uitspraken is verzoeker in de gelegenheid om concrete argumenten aan te voeren die erop zouden wijzen dat hij door zijn persoonlijke gedragingen niet langer kan beschouwd worden als een ernstige bedreiging voor de openbare orde, maar verzoeker blijft op dat vlak volledig in gebreke. Hij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij relevante elementen niet heeft betrokken bij de besluitvorming. Verder moet worden vastgesteld dat uit de lezing van de motieven blijkt dat wel degelijk werd gemotiveerd waarom de verwerende partij de duur van het inreisverbod heeft bepaald op acht jaar en dat het argument dat deze motivering gebrekkig zou zijn omdat er gegevens zouden zijn waarover niet werd gemotiveerd bij gebrek aan concrete argumenten die deze bewering onderbouwen, geen hout snijdt.

Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.2.3. In het tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betwist het standpunt van de verwerende partij dat geen bijzondere banden van afhankelijkheid zijn aangetoond die zouden doen kunnen aannemen dat er sprake is van een gezinsleven. Verder stelt hij dat er minstens sprake is van een privéleven in België. De argumenten die hij aanwendt ter ondersteuning van zijn middel had hij ook al aangevoerd in het kader van zijn beroep tegen de bijlage 13septies die voorafgaat aan de thans bestreden beslissing. Er kan dan ook worden verwezen naar hetgeen hierover werd gesteld in het arrest nr. 248 988 van 12 februari 2021, met name:

“3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij is in de bestreden beslissing overgegaan tot een belangenafweging in het licht van de specifieke situatie van verzoeker om tot de conclusie te komen dat er in casu geen schending voorligt van de voormelde bepalingen. Zij heeft daarbij verwezen naar de verschillende veroordelingen van verzoeker en heeft overwogen dat hij door zijn persoonlijk gedrag allerhande criminele feiten gaande van drugs, diefstal met geweld en uiteindelijk opzettelijke slagen en verwondingen blijk geeft van een criminele ingesteldheid en zich heeft bezondigd aan feiten die een ernstige aanslag op de openbare orde betekenen. Verder heeft de verwerende partij gesteld, wat het vermeende gezinsleven betreft, dat het EVRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin en geen betrekking heeft op volwassenen die geen bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewoonlijke affectieve banden, hebben aangetoond, dat uit het administratief dossier deze bijkomende elementen van afhankelijkheid niet blijken en verzoeker het tegendeel niet bewijst, dat hij aan de leeftijd van 41 jaar in staat kan worden geacht om zelfstandig zijn leven uit te bouwen en in zijn levensonderhoud te voorzien, dat de aanwezigheid van zijn familie in België hem of het feit dat hij hier geïntegreerd zou zijn hem er niet van heeft weerhouden strafbare feiten te plegen, dat zijn ouders hem ook financieel zouden kunnen ondersteunen vanuit België en dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn om regelmatige contacten te onderhouden, nu zijn familieleden op volkomen regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen.

Met betrekking tot zijn lange verblijf in België wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat hij 17 jaar oud was toen hij in België aankwam om er samen met zijn familie asiel aan te vragen en momenteel 41 jaar is, dat evenwel ondanks zijn overwegend illegaal verblijf van bijna 24 jaar in België niet gebleken is dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt en dat hij geen enkel document voorlegt dat het tegendeel bewijst. De verwerende partij stelt niet te betwisten dat het terugkeren naar Kazachstan om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van verzoeker zal vergen, maar dat noch is gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met Kazachstan, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Kazachstan niet verwacht zou mogen worden, dat hij in alle redelijkheid kan worden geacht nog sociale en culturele banden met dit land te hebben, dat hij er immers een deel van zijn leven heeft verbleven en de taal spreekt, dat hij er onderwijs heeft genoten en hij onlangs een Russische vragenlijst invulde, dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat hij er nog familie en/of vrienden heeft die hem tijdelijk zouden kunnen opvangen tot hij weer een eigen bestaan opgebouwd heeft en dat zijn familie hem vanuit België kan ondersteunen of zelfs (tijdelijk) met hem kan meekomen.

Uit het voorgaande blijkt dus dat rekening werd gehouden met de aard en de ernst van de door verzoeker gepleegde strafbare feiten, de duur van zijn verblijf in België, de tijd die is verstreken sedert de strafbare gedragingen van verzoeker en de intensiteit van de sociale, culturele en familiebanden met België enerzijds en met zijn land van herkomst anderzijds. De verwerende partij heeft daarbij benadrukt dat noch de aanwezigheid van zijn familie in België noch zijn integratie in de Belgische samenleving hem ervan heeft weerhouden strafbare feiten te plegen.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat verzoeker de vaststelling dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden ongemoeid laat. Hij betwist evenmin het uitgangspunt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of andere volwassen familieleden slechts onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM indien er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Wél stelt hij dat er in zijn geval wel degelijk sprake is van deze afhankelijkheidssituatie. Hij verwijst naar zijn bijzonder precarie situatie omwille van zijn moeilijke levensparcours, stelt dat hij psychologisch kwetsbaar is, dat hij in 2015 vrijwillig werd opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis, dat hij drugsverslaafd is en methadon gebruikt en dat de verwerende partij niet kan voorhouden dat zij daarvan geen kennis had.

De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen. Zijn argumentatie dat hij zijn vader vroeg heeft verloren, psychologisch kwetsbaar is en methadon gebruikt – zelfs als die wordt aangenomen – toont niet in het minst aan dat hij een band heeft met zijn ouders of andere familieleden, laat staan een band die blijk geeft van de vereiste bijkomende afhankelijkheid. Dit klemmt des te meer nu reeds in de bestreden beslissing werd gesteld dat het administratief dossier geen stukken bevat met betrekking tot die bijkomende afhankelijkheid en ook verzoeker ter zake geen stukken had aangebracht. Verzoeker verwijt de verwerende partij dan wel dat hij niet in de mogelijkheid werd gesteld om één en ander te bewijzen, maar laat ook in de onderhavige procedure na enig begin van bewijs bij te brengen.

Waar verzoeker verwijst naar het inreisverbod van 8 jaar dat hem werd opgelegd zodat hij niet naar België kan terugkeren vóór 2028, blijkt dat de verwerende partij daarmee rekening heeft gehouden: zo heeft zij gesteld dat verzoeker kan worden geacht zelfstandig zijn leven in Kazachstan uit te bouwen en in zijn levensonderhoud te voorzien, daarbij zelfs kan worden ondersteund door zijn familie en hij met hen regelmatige contacten kan onderhouden, nu zij wél op volkomen regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen.

Verzoeker stelt verder dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat hij gedurende 24 jaar illegaal in België heeft verbleven, terwijl hij in 1996 in België is aangekomen als asielzoeker, samen met zijn

familie is geregulariseerd in 2003 en zijn recht op verblijf heeft verloren op 18 november 2004. Hij heeft dus gedurende de eerste acht jaren eerst tijdelijk en dan permanent verblijfsrecht gehad, zo stelt hij.

Verzoeker leest de bestreden beslissing echter verkeerd: de verwerende partij heeft immers verwezen naar een "overwegend illegaal verblijf van bijna 24 jaar". Gelet op de vaststelling dat verzoeker, nadat hij zijn verblijfsrecht eind 2004 verloor, daarna nooit nog een verblijfsrecht heeft bekomen en hij daarna nog in het bezit werd gesteld van een aantal bevelen om het grondgebied te verlaten, is het niet kennelijk onredelijk dat een verblijf van 24 jaar, waarvan slechts de eerste 8 jaren waren gedenkt met een of andere vorm van verblijfsrecht, als overwegend illegaal wordt aangemerkt.

In het middel wordt verder gesteld dat de verwerende partij verzoekers sociale en culturele banden met zijn land van herkomst helemaal verkeerd heeft ingeschat. Verzoeker wijst erop dat zijn vader overleed toen hij 4 jaar oud was, dat hij dan werd opgevoed door zijn grootmoeder, die zijn laatste verwante was in Kazachstan en nu overleden is. Hij heeft het land verlaten toen hij nog minderjarig was en spreekt enkel Russisch en Nederlands, terwijl de Kazachse taal nu de belangrijkste taal is in Kazachstan: om een job in de administratie te kunnen krijgen moet men deze taal spreken.

Verzoeker toont daarmee geen kennelijk onredelijke, onwettige of foute besluitvorming aan: hij betwist niet dat hij tot zijn 17^e jaar in zijn herkomstland heeft verbleven, er onderwijs heeft genoten en het Russisch beheerst. Weliswaar laat hij nu uitschijnen dat het leven voor hem niet mogelijk is in Kazachstan omdat hij de Kazachse taal niet beheerst, maar hij toont dit niet aan: zijn argument dat deze taal aan belang heeft gewonnen en men ze moet kunnen spreken om een job in de administratie te kunnen krijgen, doet geen afbreuk aan het feit dat ook de Russische taal nog steeds wordt gesproken en dat hij zich daarmee niet zou kunnen behelpen. Zo wordt in het internetartikel waarnaar verzoeker verwijst gesteld:

« Il faut savoir parler et lire le kazakh pour être député ou accéder à un emploi dans l'administration, mais l'interdiction est théorique, et rarement appliquée. Le russe est la langue la plus utilisée dans les villes, notamment dans le nord, où est concentrée l'essentiel de la population slave. L'alphabet latin sera adopté à l'horizon 2025 pour écrire le kazakh, en remplacement de l'alphabet cyrillique8.

Le russe est resté la langue véhiculaire entre les différentes ethnies, et cette langue est toujours présente dans les médias. D'un point de vue migratoire, le russe est très important pour circuler dans la communauté des États indépendants.

Dans l'enseignement, à l'indépendance, deux tiers des écoles enseignaient en russe contre un tiers en kazakh, alors qu'en 2013 ce rapport s'est inversé. »

(Vrije vertaling: Men moet kunnen spreken en lezen in het Kazachs om lid te worden van het parlement of om een baan te krijgen in de administratie, maar het verbod is theoretisch en wordt zelden gehandhaafd. Russisch is de meest gebruikte taal in de steden, vooral in het noorden, waar het grootste deel van de Slavische bevolking is geconcentreerd. Het Latijnse alfabet zal tegen 2025 worden aangenomen om het Kazachse alfabet te schrijven, ter vervanging van het Cyrillische alfabet.

Het Russisch is de communicatietaal tussen de verschillende etnische groepen gebleven en is nog steeds aanwezig in de media. Vanuit migratieoogpunt is het Russisch zeer belangrijk voor het verkeer binnen het Gemenebest van Onafhankelijke Staten.

In het onderwijs gaf twee derde van de scholen op het moment van de onafhankelijkheid les in het Russisch, tegen een derde in het Kazachs, terwijl die verhouding in 2013 was omgekeerd.)

Voorts toont verzoeker, met zijn argument dat zijn vader en grootmoeder zijn overleden, niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij nog kan worden geacht sociale banden te hebben met het land waar hij tot zijn 17^e levensjaar heeft verbleven en dat hij er nog familie en/of vrienden heeft die hem tijdelijk zouden kunnen opvangen tot hij weer een eigen bestaan heeft opgebouwd. Daarbij komt nog dat de motivering in zijn geheel moet worden gelezen, en dat de verwerende partij er ook op heeft gewezen dat verzoeker aan de leeftijd van 41 jaar mag worden verondersteld zelfstandig een leven op te bouwen en in zijn levensonderhoud te voorzien, en dat hij daarbij ook kan worden geholpen door zijn in België verblijvende familie, via storting, of dat die zelfs tijdelijk met hem zouden kunnen meereizen. De Raad benadrukt nog dat de verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat een terugkeer naar Kazachstan om daar een leven op te bouwen enige inspanning zal vergen, maar dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat deze terugkeer niet kan worden verwacht in zijn specifieke omstandigheden.

Verzoeker betoogt tot slot dat hij wel degelijk een sterke integratie heeft in België; hij wijst op het feit dat hij perfect Nederlands spreekt, is afgestudeerd in het secundair onderwijs en slechts om administratieve redenen geen universitaire studies kon aanvatten. Hij heeft, zo stelt hij, in het kader van zijn verzoeken tot verblijf talrijke documenten bezorgd in verband met die integratie, zodat de verwerende partij er kennis van had, en hij verwijst naar de beslissing inzake de onontvankelijkheid van de door hem ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar rechtspraak waaruit zou blijken dat zijn verzoeken om machtiging tot verblijf slechts werden afgewezen omdat een tijdelijke terugkeer geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, terwijl in casu geen sprake meer is van een tijdelijke terugkeer, gezien het inreisverbod van 8 jaar dat hem werd opgelegd.

Uit de rechtspraak en de beslissing die verzoeker aanhaalt blijkt niet dat de verwerende partij, of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, heeft aanvaard dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een dergelijke sterke mate van integratie dat deze in hoofde van de verwerende partij een positieve verplichting zou opleggen om verzoeker toe te laten tot verblijf of hem minstens niet te verwijderen. Er wordt enkel gewezen op de elementen die hij zelf had aangehaald als elementen die wijzen op zijn sterke integratie, zonder meer.

Verder moet worden benadrukt dat het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om het privéleven in België te laten primeren op de openbare veiligheid, nu blijkt dat verzoeker zich reeds sedert 2004 illegaal op het grondgebied bevindt en hij in 2000, 2003 en 2018 nog werd veroordeeld door de correctionele rechtbank. Met een loutere verwijzing naar eerdere, afgewezen aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, slaagt verzoeker er niet in in concreto aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat hij actueel geen bijzondere binding heeft met België die een normale binding overstijgt.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn gezins- en privéleven de verwerende partij ervan had moeten weerhouden om de thans bestreden beslissing te nemen, en evenmin dat zij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot dit besluit is gekomen of hierover niet of niet afdoende heeft gemotiveerd."

Uiteraard heeft de thans bestreden beslissing een andere draagwijdte dan de verwijderingsbeslissing die in de bijlage 13septies besloten zit. Ze strekt er immers toe om aan verzoeker de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, te verbieden voor een termijn van acht jaar. Echter, dit gegeven werd door verzoeker al betrokken bij zijn middelen tegen de verwijderingsbeslissing, en het werd als dusdanig ook al door de Raad beantwoord, zoals hierna in herhaling wordt gebracht:

"Waar verzoeker verwijst naar het inreisverbod van 8 jaar dat hem werd opgelegd zodat hij niet naar België kan terugkeren vóór 2028, blijkt dat de verwerende partij daarmee rekening heeft gehouden: zo heeft zij gesteld dat verzoeker kan worden geacht zelfstandig zijn leven in Kazachstan uit te bouwen en in zijn levensonderhoud te voorzien, daarbij zelfs kan worden ondersteund door zijn familie en hij met hen regelmatige contacten kan onderhouden, nu zij wél op volkomen regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen."

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat de belangenafweging die door de verwerende partij werd gedaan in het licht van artikel 8 van het EVRM en waarbij zij de weging heeft gedaan tussen de elementen die verzoekers specifieke situatie kenmerken enerzijds, en het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde anderzijds, in strijd is met artikel 8 van het EVRM of niet zorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is.

Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.3. Het enig middel heeft geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, en is dus in zijn geheel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS